
1. UVOD

Medicinsko-laboratorijska dijagnostika je danas nezaobilazna u postavljanju dijagnoze bolesti i praćenju odgovora na terapiju. Tjelesne tekućine imaju svoj definisani sastav, koji se kod bolesti mijenja, a tome doprinose mnogi faktori.

Za pravilno postavljanje dijagnoze neophodno je odrediti određene parametre, a za to je potrebno obezbijediti pravilno uzet uzorak, znači potrebno je izbjeći čitav niz preanalitičkih i postanalitičkih grešaka koje se mogu pojaviti tokom rada.

Kontrola bioloških razlika rezultata počinje pravilnom pripremom pacijenata za uzimanje uzoraka. Kada imamo faktore koji nisu pod našom kontrolom, kao što je slučaj kod genetskih i nekih drugih dugotrajnih uticaja, važno je prepoznati ih i uzeti u obzir pri interpretaciji rezultata.

Najčešći uzorci za analizu je venska, kapilarna i arterijska krv. Venska krv se dobija venepunkcijom medijalne kubitalne vene u antekubitalnoj jami, koja je dovoljno velika i nalazi se blizu površine kože.

Prilikom vađenja krvi pacijent može da doživi stres, što često dovodi do povišenja aktivnosti serumskih enzima.

Kada se krv uzima pomoću igala sa malim promjerom znatno je manja turbulencija krvi nego kod igala sa većim promjerom, te je mogućnost pojave hemolize znatno manja. Nepažljiva podjela krvi u druge epruvete zbog različitih analiza poslije vađenja, može dovesti do pojave hemolize.